

ХРАМ „СВЪТИ СЪАМОУЧИТЕЛНИЦИ“

ЕНОРИЙСКИ ЛИСТ

Брой 43 (866), година XVII, 25 октомври 2020

6 Неделя след Въздвижение

ПОУКА И ЧРЕЗ ЗЛОТО

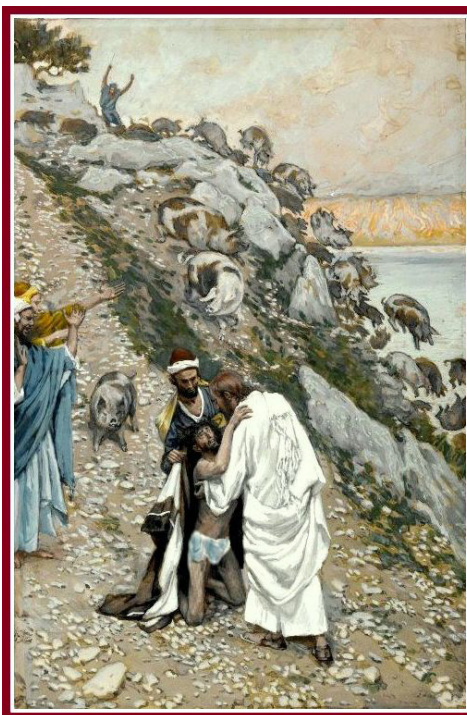
„Иисус го попита и рече: как е името те?
Той рече: легион; защото много бисове бяха влезли в него.
И те молеха Иисуса да не им заповядва да идат в бездната“.
(Лука 8:30-31)

Безбожниците мислят, че ако човек престане да изповядва името Господне, то представата за Бога, ще изчезне в света. Но колко горчиво се лъжат те. Когато една река тече по в равнината, без препятствия, тя е тиха и безшумна. Но ако препречим пътя и с прагове и бентове тя изведнъж става неспокойна и шумна. Водата придобива глас и звук. Препятствията отварят, така да се каже, устата на реката. Същото става и с човека. Ако той престане да изповядва Бога, то безсловесните започват да говорят, защото казано е: ако човешките уста млъкнат, камъните ще проговорят. (Лук. 19:39-40) Ако човек би успял да заличи името Божие в сърцето и устата си, То остава незаличимо в творението написано с огнените букви на пространството. И нещо повече, Бог говори за Своето присъствие не само чрез небето, обиталище на ангелите, изпъстрено със звездите, и не само чрез земята; цялата вселена е изпълнена с чудните свидетелства за Божието битие, за което прекрасно ни говори св.пр. и цар Давид в своя 103 псалом. Божието присъствие не могат да отрекат дори и демоните, носителите на злото в света и в живота. За такъв един случай ни разказва евангелското четиво за изцеряването на бесноватия гадаринец.

„И преплуваха в Гадаринската страна, която е срещу Галилея. А когато излезе на брега, (Иисус)

срещна Го от града един човек, който от много години имаше бесове и не обличаше драха и в къща не живееше, а по гробищата“.(Лука 8:27)

Някои ще кажат, че в случая става въпрос за побъркан човек, който в наши дни би бил в лудницата и, че е суеверие да се говори за тъмни духовни сили, т.н. бесове, за които в Свещеното Писани на

много места се споменава. Но в случая Господ Иисус Христос вижда това, което за обикновеното човешко око остава скрито. Тълкувателите на Библията обясняват, че Иисус Христос подчертано се е отнасял към такива хора, именно, като към бесновати, намиращи се под демоничното влияние на дявола. Спасителят показва като особен знак на Своята Божествена мощ властта Си над нечистите духове. Това е безспорно доказателство, че силата Божия чрез Него действа за борба и победа над царството на сатаната.

За вярващият човек, без съмнение има тъмни духовни сили в света. Безспорно много повече неща има между небето и

земята, отколкото нашите сетива усещат и ние можем да предполагаме. В това отношение ние стоим пред една област пълна с тайни и загадки. Действието на тези поднебесни сили на злото, обаче, говорят сами за себе си. По друг начин не можем да си обясним явления в живота, които са плод на особена жестокост и които рушат всичко свято и градивно. Как бихме си обяснили, иначе убийства-

та и кръвопролитията? Какво бихме казали, когато бащи изнасилват и затриват децата си? А когато майки хвърлят плода на утробата си, като непотребна и нежелана вещ? Нима не сме свидетели на това и в наши дни, дни на цивилизования 21 век? Безчовечната жестокост на времето, която поражда страданията в живота не може да бъде обяснена по друг начин, освен като проява на демоничните сили на злото, на които човек често става оръдие. Свещен дълг на християнина е да държи будна и чиста съвестта си и да се бори срещу недъзите в себе си и в обществото, за да не бъдем проводници на тъмните демонични явления и действия в света.

„Бесноватият, като видя Иисуса, извика, падна пред Него и с висок глас рече: какво имаш Ти с мене, Иисусе, Син на Бога Всевишни? Моля Ти се, не ме мъчи!“ (Лука 8:28)

От този дяволски вик се вижда, че демоните познават Христа и Го изповядват като Син Божи, гласно и със страх и трепет. Ето, как бесовете изобличават хората, които гледат лицето на Господа и не могат или не искат да Го познаят и явно, и открито да Го изповядат. Разбира се, този дяволски вик съвсем не прилича на възклицанието на ап. Петър: „Ти си Христос, Син на живия Бог“! (Мат.16:16) Апостол Петър издига глас на радост и тържество, а демоните изповядват със страх и ужас Създателя на всичко и своя Съдия. Не са малко и хората, които, само когато са в страх, ужас или отчаяние, изговарят името Божие.

Докато демоните в страх и трепет молят Христа да не ги мъчи, едно голямо стадо свине, на брой около две хиляди, спокойно пасяло покрай бреговете на езерото.

„И бесовете молеха Христа: ако ни изгониш, позволи ни да идем в стадото свине. И рече им Господ: идете! И те излязоха и отидоха в стадото свине. И ето, сурна се цялото стадо свини низ стръмнината в езерото и се издави във водата.“ (Лука 8:32-33)

Но защо Иисус изпрати злите духове точно у свенете? Нима не би могъл да ги прогони в „земя безводна, пуста, неработна, дето човек не живее, а само Бог наглежда, свързвайки всички, които клеветят и зло мислят срещу Неговия образ“? (из заклинателните молитви на св.Василий Велики) Това Спасителят направил, не разбира се за да изпълни волята на демоните, а за да поучи хората, като засегне техния материален интерес. Знаем, че загубата на стадото поставя на изпитание любовта на Гадаринци към ближния, защото бесноватият е бил един от тях, но те не се зарадваха за неговото избавление, а скърбяха за загубата на свинете. Това е свидетелство за наличието на духовна и морална немощ, а нечистите духове търсят именно почва;

и където я няма те искат насила да я създадат. Където я има съвсем малко, те бързо се събират и от малкото, ако не им се пречи, бързо правят много. Когато те се вселят и у най-чистия човек, бързо натрупват зловонна нечистотия. Колко често се случва, че когато преживяваме светли пориви и откровения на душата, точно тогава адовите сили като буря ни връхлитат и нахлуват в сърцето, като се мъчат да убият всичко чисто и свято. Това е така, защото царството на злото пламва от озлобление до най-дълбоката си бездна, щом като някъде и някога види да расте и изгрява доброто и божественото. Затова един църковен отец казва, че всякога когато се въздигне някъде олтар на Бога, то веднага и сатаната се старее в близост да построи свое капище.

С това, че свинете така бързо вкупом се издавили във водите на езерото, Господ иска да ни покаже колко слабо и ненадежно нещо е материалното благо. Днеска го има, а утре изчезва и помен от него не остава. Виждаме колко бързо материалното може да бъде овладяно и погубено от демонската сила.

Материалното благо, когато неразумно е възприемано и желано буди човешката алчност и завист. Алчните хора много лесно биват греховно съблазнявани от други хора- грешници и още по-лесно от сатаната. Нищо по-леко няма, за демоните, от това да овладеят и погубят във водите на греховната смърт алчния човек. Това е така, защото лакомията и алчността у човека са отворена врата, през която греха и злото най-лесно влизат и завладяват човешката душа. Алчният човек няма задръжки в подбирането на средствата за задоволяване на своята лакомия. В определени случаи той е готов да убие, предателство да извърши, подкуп да вземе, от принципи да се отрече, само и само да насити ненаситната си страст – да има, обикновено чуждото, независимо от цената която трябва да заплати за това.

Всички знаем тъжния завършек на чудото, което Господ Иисус Христос извършил с бесноватия гадаринец, край бреговете на Генисеретското езеро. Жителите на Гадаринската област си изплашили от станалото и молели Иисуса да си отиде от тях. Той влязъл в кораба и отплавал. Нито дума на възражение или израз на огорчение спрямо тях, които не можах да оценят великото посещение и да проумеят, че случилото се касае тях и тяхното духовно състояние; касае тях, които не можах да осмислят чудото, което Бог им дава, за да направят преоценка на нещата, които ръководеха живота им.

Ние не знаем, какво е ставало в този момент в сърцето на Иисуса, но виждаме пример на за-

трогващи кротост и търпение. Той вижда, че почвата в студените сърца на гадаринци е неподходяща и като опитен сеяч отива другаде да сее благодатното семе, което да даде стократен плод.

Господ тогава, там на брега, показва на хората присъствието и злата силата на демоните. Той и днес, в белезите на времето, показва за наша поука страшната и убийствена мощ на тъмните бесовски

сили. Не е трудно да видим, че дяволът е силен в света. Но ние знаем, и твърдо вярваме, че Бог е всемогъщ, че Той ни обича, като Свои чада и няма да ни изостави, когато Му се уповаваме. Затова нека Го молим да не напуска нашите предели, а да се всели в душите и сърцата ни, като ни даде ум и разум, за да разбираме волята Му, и сили за да я изпълняваме. Амин.

СВЕТИ ВЕЛИКОМЪЧЕНИК ДИМИТЪР СОЛУНСКИ

26 октомври

Това са условията и наградата за онези, които в своя живот са търсили и са вървели по пътя водещ към Царството Божие; на онези, които с любов и преданост са служили на Всевишния, осигурявайки спасението си. (Филип.2:12) Това е труден път, защото е път на духовен подвиг и самоотречение. Но въпреки това, по него са минали мнозина и той е трасиран и отъпкан от онези, които са просияли в святост, като чрез живота и делата си са се удостоили да получат венца на правдата. Тези Божии угодници заслужено са получили своята награда. Ако вникнем в живота им, нас ще ни впечатли силата на тяхната вяра и на тяхната любов към Бога и ближния. Не може да не се учудим на тяхното мъжество, на тяхната доблест и търпение, с което са посрещали всички мъки и несгоди заради името Христово, като на дело са показвали че нищо не е в състояние да ги накара да се отрекат от своята вяра. В това отношение достатъчно е само да си спомним за живота и подвизите на свети великомъченик Димитър Солунският чудотворец.

Звездата на този Божии угодник изгрява на църковния небосклон в тежко време, когато Римския император Максимиан повдига поредното голямо гонение против християните. Езическият свят не иска да се прости със своите кумири и светлината на новото учение, което разкрепостява чове-

„Бъди верен до смърт и ще ти дам венца на живота“
(Откр. 2:10)

ка, като го освобождава от неговата обреченост и му посочва пътя на спасението, го дразни. Той приема Евангелското учение и вярата в Христа като заплаха за съществуващия ред и със всички сили и средства воюва срещу християните. Мощта на държавната машина, олицетворявана от железните римски легиони, не можа да се справи с онова, което светът очакваше и по което въздишаше, защото то беше предопределено. Всички усилия, в това отношение, само правеха венца на Христа по-светъл и тази светлина освети живота и подвига на св. Димитър Солунският чудотворец.

Той бил син на дълбоко вярващи и благочестиви родители. Възпитан още от детство в любов към Бога и ближните, той всеотдайно вярвал в Христа Спасителя. Нищо не било в състояние да го отклони от пътя на спасението. Нито съблазните на света, нито богатството, нито младежките пориви, нито общественото положение не могли да го отклонят от привързаността му към Исуса. В чистата му душа дълбоко залегнали образите на неговите родители, молещи се пред иконите на Господ Исус и пречистата Му майка св. Богородица в тайната стаичка, където те водели малкият Димитър за да измолят от Бога подкрепа за неговото телесно и душевно укрепване.

След смъртта на баща му, св. Димитър, възмъжал вече, достойно изпълнил завета на своите родители, като с всички сили и средства се старал да

подпомогне разпространението на християнството в града и околностите му. А и сили имал, защото бил млад, и възможности имал, защото наследил баща си като градоначалник и комендант на военния гарнизон в Солун.

Това е времето, когато пред младия и авторитетен мъж бил поставен големият и труден за решение въпрос: за кого и за какво си заслужава човек да живее, за кого и за какво да се труди? Дали за земното или за небесното; за Бога или за себе си; за временното или за вечното? На тези въпроси св. Димитър намира верният отговор и остава верен на Христа и на завета на своите родители. Той предпочел да бъде с Небесния, а не със земния цар. Предпочел да бъде увенчан с мъченическия трънен венец на Христа, а не с отличията, почестите и лаврите на Римския император, предпочел светите страдания и смърт за Христа, отколкото временните слава и почести, които света му предлагал. (Евр.11:25)

Заради тази твърдост във вярата и любовта към Исус Христос и Евангелието, св.Димитър бил подложен на много и ужасни мъчения, които понасял стоически и с това давал пример на останалите християни. Така бил вдъхновен юношата Нестор, за да излезе в открит двубой на арената, с императорския любимец Лий, екзекутор на християните, и да го победи, въпреки че тази победа струвала живота му.

След като всички пъклени възможности били изпитани за да пречупят св.Димитър, та да се откаже от Христа и пренесе жертва та идолите, и нямащо резултат, то той бил осъден на смърт и жестоко убит в подземието на тъмницата където се намирал.

Днес църквата Христова разгръща страниците на своето славно минало, открива пред нас величавия образ на един от множеството славни Христови мъченици и ни казва: елате и вижте, че героите на дълга към Бога и ближните се създават в доброто и благочестиво семейство, върху което почива Божията благодат. Вижте, че домът, където не престава да гори кандилото на живата вяра в Христа Спасителя е най-подходящото място за зараждане и отчуване на живота. Там малкото дете, с несигурна стъпка, под зоркия поглед на своите родители, тръгва за да открие Божия свят за себе си. И къде го водят тези стъпки? С времето тези стъпки стават по-устойчиви и те водят детето навън, там, където от прага на дома трябва да го поемат други за да му разясняват правилата на живота и истините на природните закони. Малкото дете става ученик и отива там, където с широко отворени очи, чисто сърце и доверие възприема онова което му се предлага. Отива в училище. Дискусионен е днес въпрос:

какво трябва да бъде съвременното училище? Някои казват: то трябва да запази своя светски характер! Под светски те разбират: училището да се държи далече от истините, които третират отношението на човека към Бога, далече от християнските ценности, които оформят нравствения облик на човека, далече от църквата, където се учим на практика да бъдем истински християни и добри членове на обществото.

Нека се запитаме: какво е това светско училище, където един голям отдел от човешкото познание не е застъпен? Където въпросите на вяра и нравственост не се третират като жив модел, а като отвлечена и неясна представа, която влиза в привидно противоречие с други свери на познанието?

Трябва да се замислим, не се ли къса връзката, в наши дни, между дома и домашното възпитание, и училището, и ако това е така, какви са последиците. Мисля, че те са налице и не е трудно на здравомислещия човек да ги види.

С добрия живот и непоколебимата вяра на чедата си Църквата Христова се е украсявала и процъфтявала. Истина е това, че на нея, като Божествен организъм, не са и необходими подвизите на изповеданието. Те са необходими на нас, защото носим, като християни, отговорност пред Бога и пред обществото. В Свещеното Писание е казано: „Не е възможно да не дойдат съблазни, ала горко ономува, чрез когото дохождат: за него е по-добре, ако му надянат воденичен камък на шията и го хвърлят в морето, нежели да съблазни едного от тия малките“. (Лук.17:1-2) Каква отговорност носим за бъдещето на своите деца и въобще за бъдещето на подрастващото поколение!

Обикновено бъдещето е натоварено с надежди, но често не намираме сили да ги преследваме и те не се сбъдват. Една е безспорната надежда за християнина. Това е надеждата, че Господ Исус Христос, като Спасител на света няма да ни остави. Тази надежда е плод на нашата вяра и нея трябва да пазим и съхраняваме, и да предаваме на поколението, тъй както това сториха родителите на св.Димитър. „Бъди верен до смърт и ще ти дам венеца на живота“, този девиз трябва да поддържа огъня на вярата и благочестието в семейния олтар. Тогава личния, семейния и обществения живот, ако не им се пречи, ще бъдат светли и в тази светлина ще се явят, такива като св.Димитър, достойни ръководители на народа, които да показват пътя и да дават сили, за да се върви по него към крайната цел. Там в края на този път е застанал Господ Исус Христос с думите: „Дори и верни рабе! В малкото си бил верен; над много ще те поставя; влез в радостта на Господаря си“, (Мат.25:21) за да ти дам венеца на живота. Амин.